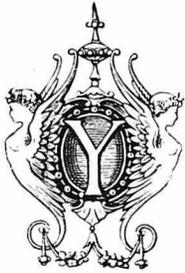

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΠΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Άκριβώς πρό 100 ετών. Η γεωργική εκπαίδευσις. Η Σχολή της Τριφυθας. Το σχολείο του Κρανιδίου. Συγκινητικαί συνεισφοραί. Το σώμα της κυρα-Στυλιανής. Τα έρρανά των αγωνιστών «πατροθετών» τών Κυβερνητη. Οι «ψυχουσί» του στρατεύματος. Ο γυιός του Μάρκου Μπόταρη ύπότροφος της Έλληνικής Κυβερνήσεως. Ένας δάσκαλος και η «φάγνα» του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΤΕΡΑ από χρόνια και χρόνια, η Ιστορία, που τοποθετεί πρόσωπα και πράγματα στη θέση τους, έβαλε και τον Ιωάννη Καποδίστρια στο στελόβαθρο της Έθνικής ευγνωμοσύνης. Και δεν έπαυσε αμειβόλια ότι ο μέγας Κεραυρός — που έγρασε την ευγενικά ζωή του στο Ναύπλιο — έπληξε ο θεμελιωτής της Δημοτικής μας Έκπαιδεύσεως.

Ο πρώτος μας Κυβερνήτης θέλησε, από μας άρχης, να δώσει πρακτικές γνώσεις στον Έλληναίό λαό. Κατά το 1829 — άμφωβώς πρό 100 έτών — στο πρώτο φύλο της έπιστημής «Γενικής Εγχειριδίου» διαβάζουμε, μαζί με τους πρώτους διορισμούς δημοσίων υπαλλήλων, και «Εσχημαίνονται ως κτηνοτρόφοι τα χωριά». Ήσαν άγνωστες ή πατάτες στην Ελλάδα ως την εποχή εκείνη. Και ο Καποδίστριας, πριν άρχισή άσκηση την ένεργεία του για τη δημοφιλία σχολείων, ένα μήνα μετά τών έρχομό του, έπισκεπτόταν κάθε άπογευ-

τόν έρωταίς ή πατάτες στην Ελλάδα ως την εποχή εκείνη. Και ο Καποδίστριας, πριν άρχισή άσκηση την ένεργεία του για τη δημοφιλία σχολείων, ένα μήνα μετά τών έρχομό του, έπισκεπτόταν κάθε άπογευ-

τόν ίδιο χρόνο ήθε έαπό τη Ραλλία ο έπιστήμων γεωπόνος Γρηγόριος Παλαιολόγος. Ο Καποδίστριας τόν έδεχθη τιμητικά και τόν διόρισε διευθυντή του Γεωργικού Στάθμου Τριφυθας, της άρχαιας τοποθεσίας που βρίσκεται μισή ώρα έξω από τόν Νάυπλιον. Εκεί ο Παλαιολόγος άρχισε με πολύ ζήλο τόν έργο του. Εύαίρενε κάθε Κυριακή τούς χωρικούς και τούς έδινε έπιστημονικά μαθήματα. Και, άργότερα, όταν ο Καποδίστριας μετέφερε την έδρα της Κυβερνήσεως στο Ναύπλιο, ο Γεωργικός Στάθμος Τριφυθας έπληξε μεγάλη άνάπτυξη. Εφορμοτομήρη ή πρώτη μεγάλη οδός του Κράτους και έυστηθή κανονική συγκοινωνία μεταξύ Ναυπλίου - Αργους. Η πρώτη αυτή συγκοινωνία γινόταν με άμαξα (δύο φορές την ήμέρα). Τό άμάξι διέτρεχε την άπόσταση σε δύο ώρες. Στην άμαξα αυτή χωρούσαν έπτό επιβάτες, σπονηομένοι άν άν σαφέλλες. Ο ναύλος ήταν ένας φ ο ί ν ι α σ έ τόν άτομο.

Ο έρωτάίος της πρώτης αυτής συγκοινωνίας ήταν άνοσηρομένος να παραχρησί τούς επιβάτες τών διορών και έφημερίδες για να διαβάσουν τά νέα. Η άμαξα ήταν ένα είδος λεωφορείου, αλλά ή λέξις δεν είχε άκόμη πλάσθη, και ο Παλαιολόγος την ένομάσε «π α ο ι τ ε ί ν ο υ ρ α ν »! Η λέξις άνιχε βέβαια σε κανένα από τούς λογισμούς της εποχής, τούς οποίους έ-αατίρισε τότε στη «Βασιλόικια» τού ο Βυζάντιος...

Ο Ίω. Καποδίστριας παρακολούθησε με ζήλον ένδιαφέρον τά προόδους της Γεωργικής Σχολής Τριφυθας, ή οποία προήχθη σε διατήν περιφρονία σπόρων, φιά, κτλ. κτλ. Από τά φητορία αυτά έπρομηθεύθη τ' άνθη του ζήπου τού και ο Θεόδ. Κολοκοτρώνης, όταν άπεράσισε να ήρξαση πια στο άργόκλιμα τών, σπούς Άγιους Θεοδώρου του Ναυπλίου, και, σάν άλλος Κιργιάντος, να καλλιεργή άνθη και λαχανικά.

Κατά τά μέσα Ιανουαρίου 1829 ήθε είδησις από τόν Άλβανόφονο Κρανιδί, ότι χρίζεται εκεί σχολείο, στη θέση Τε ρ φ ι θ έ α, ή οποία βρίσκεται άπάνω σ' ένα ψηλό όροπέδιο, έχοντας κάτω μιά άπέραντη Έκταση άμπελιών. Τό σχολείο αυτό ήταν για 500 μαθητάς. Τό ζώημα για τά έξοδα τού ζητιού έλληνοθή από τούς νοικοκυραίους τού τόπου, οι οποίοι είχαν ανενδίασει στην έγγλησία τού Άγιου Βασιλείου. Η ανεισφορά έδωσε 8.776 γρόσια. Μετά τόν χτισμό τού σχολείου έβαναν άναφορά στην Κυβέρνηση και ζητούσαν να τούς διορισή δάσκαλο, άλλ' αυτό δεν ήταν εύκολο. Ο διορητιστής της Άλληλοδιδασκαλικής Μεθόδου στην Ελλάδα, ο περίφημος Κλεοθέλης — για τόν όποιον έγράψαμε στο άρθρο μας «Τά πρώτα σχολεία» — είχε πεθάνει και παιδαγωγοί δεν ήρχαν.

Τό παράδειγμα τών Κρανιδιωτών έφικη μμητάς τούς κατοίκους και άλλων πόλεων, οι οποίοι, μολοντί κατοικούσαν στα έρείλια τών οικιών των, συντελούσαν όχι όλίγον εις την ήθικην άνανέγνηση της Πατρίδος. Συνεισέφεραν μάλιστα 4.000 γρόσια προς σύσταση άλληλοδιδασκαλικού σχολείου... Τό ίδιο έγινε και στην Κυπριασία, όπου ο πρόσφωνός διορητιστής Άυθροασίδης «απ' άρχής τού έρχομού του» δεν έπασσε λαλούν προς ένα έξαστον τών πολιτών περί της άννάξης τού φωτισμού διά τών γραμματίων.

Στις 3 Άπριλίου, μετά την λειτουργία, ο Άυθροασίδης συνεκάλεσε τούς κατοίκους στο Διοικητήριο και άπήγγειλε λόγο. Επαράφηρε δέ εν μέρους του για την άνέγερση σχολείου 150 γρόσια και σε άστάσημα μιάς ώρας μαζεύτηκαν 2.700 γρόσια. Άργότερα ή γυναικεία έ-πρόσφεραν άλλα 700 γρόσια. Ο σφηνός μάλιστα κατάλογος άνάγει και τά ακόλουθα: «Η Στυλιανή Παλασσασίου έ-πρόσφερε εν χειρί και εν χρυσού δακτυλίδι. Η Στυλιανή Ζαχαροπούλου εν σόδακον μεταξοτόν (!). Η Βενίερα Μανούση εν δακτυλίδι χρυσού και ή Ελένη Π. Αγγυροπούλου εν χειρί».

Ι. Καποδίστριας

Στά-σινά ή άνα ης μαθησικας μετεδίδετο σε όλα τά μέρη της έννοφίας Ελλάδος, πρό πάντων σε όλα μέρη έφημερη ο Κυβερνήτης διά κατακοίνους τις ψυχές όλων με τούς άλλους τού τόπου, την πατρική στοργή και τόν άνυπέροβιτο ήθικό μεγαλείο των. Ο λαός τόν ένομήσε ζυιδεντικά «Μπάμπια - Γιάννης» και «Πατέρα της Πατρίδος». Στη Γενική Εγχειριδία δημοσιεύονται σχετικώς τ' ακόλουθα:

«Ο Κυβερνήτης διέθε από τόν Αργος, Τριπολιτσάν, Κερύθαιαν, Αεονάριον, Φρουστάλεν, Καλαμάταν και Νησίον. Όλα αυτά τά μέρη άνεγερσονται από τά έρείλια. Έστθή μίαν ήμέραν εις έκαστον τών τόπων αυτών, ής τά πλείοτερα χωρία ούκίλησε με πρωτότασ και γεωργούς. Έκατάλαβαν δέ όλοι ότι ο μόνος τρόπος άνυψώσεως εινε να δοθούν διόλεκως εις την έργασίαν και να δώσουν εις τά τένα των καλήν στοιχειώδη παιδείαν. Εις Τριπολιτσάν ο Κυβερνήτης έδωσαν άρράσαν εις 200 παιδιά ζητούντα οικοδομήν σχολίων άλληλοδιδασκαλικού, διότι λαμβάνουν άκόμη την άνατροφήν των εις ένα καταγοιον και στερώνται πολλά τών άνάγκων εις την διδασκαλία. Την αυτήν ήμέραν ο Κυβερνήτης προσώπισε την θέαν όπου θα κτισθή τó σχολείον. Οι παίδες της Τριπολιτσας «επαροθέτησαν» τόν Καποδίστριαν. Δεν εινε πλέον κανένα χωριόν, τόν όποιον να μη ζητη ήθερώς τά άγαθά τού σχολείου. Ο Κυβερνήτης ύπόσχεται σχολεία εις όλους και έλπίζει ότι, εκ τών ήδη υπαρχόντων, θα έξέλθουν διδάσκαλοι διά τά ένδοθρα σχολεία επαρχίας. Ο Θεός να πολυχρονη τόν Κυβερνήτην μας! Ο Θεός να τού χοιρη τας εύλογίας του!».

Την περίοδο αυτή τά όρφανά παιδιά, τά όποια ο πόλεμος είχε στερήσει της προστάσις τών γονέων των, είχαν τοποθετη ή σε φη γ ο γ ο ι ο ι σ τ ά διάφορα στρατιωτικά σώματα, ή έσύριζαν ζητανένοντα για να ζήσουν. Πολλά τέτοια όρφανά ή άπροστάτεντα Έλληνοπούκα ύπήρχαν κυρίως στό Μωρηά και στη Ρούμελη. Ο Κυβερνήτης έσοκ-φθη ότι, άν τ' άφινε στην τύχη τους, θα διεφθειρόντο και θα κατα-νοταν άληθινές πληγές στην άνασχηματισμού εν η κοινωνία. Έπρεπε να τά περιμαζήν, αλλά κτίριο τόσο εύρύχωρο δεν είχε.

Όλοι τότε ζούσαν κάτω από σκηνές... Ο πολυμή-

ζυγών τους του Κεραυνίου συνέλαβε τότε το σχέδιό να κατασκευασθούν πρόχειρες καλύβες στον Πάρο, και μεσούντι τον Α. Παλαδοπούλου, Έπιταμία, άνθρωπο έναρτο, για να του αναθέσει την επιμέλεια των αποφασισμένων παιδιών. Ο Παλαδοπούλος θα ήταν ο «Πατέρας των ορφανών». Επὶ πλέον ο Καλοδιότρις όφειλε ότι το Κράτος θα έδινε σε κάθε παιδί : «Μία φουστάνιλλα, δύο υποκάμισσα, δύο ζευγίη βραζιάον, έν ζευγίος υποδημάτιον, έπανωφόριον και ζώνην». Πρίν ντυθύν, έστρεπε να κόψουν σύρρατα τα μαλλιά τους και να λουθούν καλά. Βρασί και ποικίλων θ' άλλαζαν κάθε βδομάδα (ποικίλεια γὰ ζώνων τον καρπό). Για στρώμα θα είχαν ύφρα ή ξερὰ φύλλα και κάλυψ θα ήτο το προσκεφάλιόν τους.

Μερικά παιδιά στρατηγόν του Άγώνος, που είχαν σκοτεινή στή μάχη, ο Καλοδιότρις θα είχε στείλει σε διάφορα Εθνολογικά κέντρα να σπουδάσουν στρατιωτικά μαθήματα. Μερικά ήταν στο Μόναχο, όπου μάλιστα ο φιλέλληνας βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος παρακολούθησε με στοργή τις σπουδές τους. Με τόση μάλιστα στοργή, ώστε καμμία φορά έζημιωνε αυτά τα ίδια τα όργανα, γιατί τότεσαν άναγο τους να γίνοντο νεκρούς. Κάποτε π. γ. ο βασιλεύς διάταξε έναν περίφημο ζωγράφο να κάνει το πορτρέτο του νεαρού Δημητρίου Μάτσηφ, γιου του Μάξου, του οποίου ο έλασος θανάτου είχε αναμείξει στο Λουδοβίκο. Ήθελε λοιπόν να βάλει την εικόνα του γιου του στη μεγάλη αίθουσα των άνακτόρων. Όταν τού έμαθε αυτό ο Καλοδιότρις, έξαστο στα φουδιά. Όπως σημειώνει δε ο βιογράφος του μεγάλου Κεραυνίου, του ζωογράφησε τού Καλοδιότρινα γιατί φοβότανε μήπως ή τιμές αυτές χαλάσουν τον χαρακτήρα των νεαρών «Ελληνολαδών».

Κάποτε πάλιν ο διδάσκαλος Ντεζαρντέν, στον οποίον ήταν εκπαιστέμενοι οι έν Μονίχο Έλληνολάοδες, ούτως τον Καλοδιότριον άν έβλεπε να ντυνόταντα οι νεαροί Έλληνες με την έθνική τους φορεσιά. Ο Κεραυνίης τότε άπάντησε τα έξης άλλα και οσιώδη :
«Ως προς τή στολή, αν νομίζεις ότι ή διαφορά στα φορέματα μεταξύ αυτών και των άλλωφύλων συμπατριωτών των δυνάται κάπως να συντελέσει στην συμπλήρωση της έθνικής άγωγής την οποίαν όντως λαμβάνουν, κλίω να παραδείχθω την ένδυμασίαν την όποιαν σεις όνομάζεις των Σουλιωτών, απηλλαγμένη όμως όλων των επιχρυσών και επαυρύνων κεντημάτων, τό όποια έννε στόλισμα πολυδάπανο και περιετό. Αντή ή στολή, φορομένη εις την άσκήσιον αήσης άπόληρητα εν, ενεργώνει όλα τ' αναγκαία ουστατικά».

Για να σημειώση ζωνές ιδέα του ζήλου που είχε αναπτρυγή τότε για την ίδρυση σχολείων στο νεοσυστατό Έλληνικό Κράτος, άραζε να διαβίσει ένα γράμμα ενός Άνδρούτσου Σπανού, από τό χωριό Ράγωβα των Καλαβρύτων, στον Γραμμοφύλατο Νικηφόρο Παπαδόπου, τον οποίο παρακαλεί ναυθή δάσκαλος στο σχολείο του χωριού.

«Τα προς ώραν άπεφορητά μου, γράμματα ό Σπανός, διά την συντήρησιον του σχολείου μας έννε :
 1ον) Σταφίδα καρμινον στέρματα δώδεκα.
 2ον) Έν ελαιατζείον εις την Μυλιακούδιναν.
 3ον) Έκατόν ρίζα έλαια.
 4ον) Έν χωράφι κοντά εις την σταφίδα.
 5ον) Τρία στέρματα να τό βάλωμεν σταφίδα ή άμπέλι.
«Τό σχολείον κρίζεται, συνεχίζει, εις μέσος έπίπεδον, ανατολικόν, πλησίον της εκκλησίας του Προφήτου Ήλιού, κάτω από την πακίαν οκιάν μεγάλον δένδρον, εις τα πλάγια του οποίου έννε ένα κεφαλόδρομον με καθαρώτατον νερόν και με εύκατον άερα. Έχει εις και τόπον ποικιτικόν ύπερ τα δύο στέρματα διά να γίνη έν ώραιον περιόποι, τό όποιον και έτοιμάζω»...

Παρακάτω ο διοητής πληροφορεί τό λόγο κληρικó ότι του προσέφερε μισθόν κατήσιον (δηλ. έτησιον!) τάλληρα διστήλα τρακόσια και τί «ε γ γ α» του, δηλ. την τροφή του!

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Ο Άγγλος Ιατρός Λάμψον, κατόπιν πολλών πειραμάτων, έγρασε στο συμπέρασμα ότι τ' άρώματα προσβάλλουν όχι μόνον τίς αισθήσεις, αλλά και τον χαρακτήρα του ανθρώπου, τον όποιον διαμορφώνουν αναλόγως.

Όταν π. γ. ο μάγος καθιστά τίς γυναίκες εύαισθητες και τους παρέρει με έξαστητική ενγένεια στους τρόπους.

Τό άρωμα των όδων έν αιόλον έννε επικίνδυνον για τα ζώρτσια, γιατί τα κάνει άγέγρασα, όργιλα και ανήθιδη.

Τό γράνι προσδίδει στο χαρακτήρα του ανθρώπου με άρρενοπόλιτητα και άναπτύσσει ένα αισθημα έπηρεγανείας.

Η μέντα συντελεί στην ανάπτυξι των αισθημάτων της εύλαβείας και του όικτου.

Η θενζόη προδιαλέτει στην όνειροπόλησι και στην ασάβεια.

Τό άρωμα των ίων αναπτύσσει τη δολιότητα και την κίσι προς... τό έμπόριον.

Η άμβρα, τό προσφιλέσ άρωμα των ποιητών, προκαλεί έμπνεύσεις και οίστρος.

Η καμφορά άμβλύνει τό νού και τό όποναφέσ τέλος άδηγει στην τρέλλα!

ΕΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άφηρημάδα του Νεύτωνος. Ένώ ή λατρευτή του περίμενε έξομολογησι. Πώς την... έξεμάτισε!... Ο ίθαγενής του Καναδά και ή δολοφονία του αδελφού του Λογκέι. Ένα περιεργον φαινόμενον τηλεπαθείας. Στόν άνακτορικό χορό. Τό μυστηριώδες χιτρίνε ντέμιο, πούτρωγε έπί ώρες. Η περιέργεια του βασιλέως. Τι άπεκαλύφθη. Τό κέλοπο των σαματοφύλακων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Νεύτων ήταν ποιητής άφηρημένος. Όταν ήταν νέος, άγαπούσε μεά νέα, λίγα χρόνια νεώτερη του. Μία μέρα που έτρωγε να βρισκόταν μόνοι τους μεσό στο σαλόνι, άναγε την πλά του να άφείθηκε σε μία γλυκιά ρεβίδη. Η φίλη του, προσπαθουμένη ότι είχε φτάσει ή στιγμή της έρωτικής έξομολογήσεως, έννοιωσε γλυκιάτη σιγαρήσει να την κοιμείη. Ο Νεύτων, όνειροπολούντας πάντα, έπιασε τό χέρι της νέας και τό έφάτρε μέσα στο διστό του. Έξασαν όμως... άρπαξε τό δάκτυλο της φίλης του και τό έφωσε μέσα στην πλά του! Αφηρημένος, καθώς ήταν, τό είχε πάρει για τό έργαλειό με τό όποιο καθάριζε τό ταμπουά του!... Η νέα έφάτρε μεά κραυγή πόνου και έτροπή εις φρογή!...

Φαίνεται όμως πός δεν έκράτησε καλά στο φίλο της, γιατί, ύστερα από μερικά χρόνια έδέρχτηκε να γίνη γυναίκα του...

Η Δούκισσα της Ουδέάνης διηγείται στα Άπομνημονεύματά της τό έξης περίεργον ανέκδοτο :

Οι ίθαγενείς του Καναδά έφημίζοντο ότι μπορούσαν να προβλέπουν τό μέλλον. Κάποιος ενγένει, φίλος της Δούκισσης και έτασιότης του στατάρχου Ντ' Ουίμφ, έπιστρέφοντας από τον Καναδά, είχε φέρει μαζί του έναν ίθαγενή, τον όποιον άγαπούσε πολύ. Κάποιο μισμησί, ενώ ήταν όλοι μαζεμένον στην τραπέζια και έτρωγαν, ο άγιος Καναδός άρχισε να κάνει διάφορα γεματίσες και συγχρόνως τον έπαισαν τα κλάματα. Ο Λογκέι — έτσι όνομάετο ο ενγένης — τον έρωτησε τι είχε και για πόσον λόγο έκλαιε. Ο άγιος, χωρίς να τό άπάντηση, άρχισε να κλάει με δυνατά από κραί. Στο τέλος, βλέποντας πός ο Λογκέι έαίμενε, τού έπια :

Μη με αναγκάζεις να σου φανερώσω τό λόγο της ξαμνήσι μου λήττις... γιατί άφορά έσένα και όχι έμένα!

Η περίεργια του Λογκέι μεγάλωσε, φωνάζα, άόμιμη προσάστρο ύστερ από τό λόγια αυτά.

Είδη από τό παράθιο, άναγκάστηκε στο τέλος να όπισπορήσ ό άγιος, τον αδελφό σου να δολοφονήται στο τάδε μέρος του Καναδά! Ανέφερε δε συγχρόνως και τό όνομα του δολοφόνου.

— Είσαι τρελλός! τού φώναζε ο Λογκέι.
 — Λέν είμαι καθόλον τρελλός, ειπε ό άγιος. Θυμίζον αυτό που σου έπια, και θα δής άν έχω διστό ή άδιστό.

Ο Λογκέι έσημείωσε πράγματι την ήμερα και την ώρα. Και, ύστερα από έξη μήνες, όταν έφτασαν πλοία από τον Καναδά, έμαθε ότι ο αδελφός του είχε δολοφονηθή την ίδια ήμερα, την ίδια ώρα και στο ίδιο μέρος που τού είχε προείπει ό άγιος!

Σε κάποιο χωρό μετεμαρτεμένον, που έδινε ο βασιλεύς Λουδοβίκος 15ος στα Άνακτορα, δέν ήταν δεκτοί παρά μόνον όσοι φοροδαν πολυτέλη ντόμινα. Κατά τή διάκριση του χωρού, ο βασιλεύς καθόταν κοντά στο μουσική, τού έκαμνε δε έντίπαισι ή άδημαγία ενός με κίτρινον ντόμινο, ό όποιος έπινα τα έλκεταίτερα κρασιά και έτρωγε τα καλύτερα φαγητά, χωρίς να δείχνη ότι έρόχεται. Τό περιεργότερο δε ήταν ότι τό ντόμινο αυτό, αφού έτρωγε τον περιόριον, έφενγε από τον μουσική για να ξαμνήσιση σε λίγο και να γρή πάλι για διστό!...

Η άδημαγία αυτή έκάνησε στο τέλος τό θαυμασμό και την περιέργεια του βασιλέως, ό όποιος διάταξε να βγάλουν τή μάσκα του περιεργου ντόμινου για να δη ποός Γαργανταίνος χριόβόταν μέσα σ' αυτό. Τό κίτρινο ντόμινο, όταν άνοιξε την προσταγή του βασιλέως, άρχισε να τρέμη και έπεσε φονατικό ζήτηντας συγχρόνως... Τού έβγαλαν τότε τή μάσκα και είδαν πός έπρόετο για έναν από τους... σαματοφύλακας του παλατιού! Καθώς δε όμολογούσε ο ίδιος, οι σαματοφύλακας — οι όποιοι ήταν έκατό — είχαν άγοράσει περιεργιόνο τό ντόμινο αυτό, για να μπόρουν να πλησίδουν όλο διαδοχικώς στον μουσική και να γεμισούν την κοιλία τους!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο ύπερηφάνος διαφέρει από τον μεταόδοξο κατά τοτό : «Ότι ό πρώτος θέλει ναύα κάτι, ενώ ό δεύτερος θέλει να φαίνεται κάτι».

— Η έμπιστοσύνη χορημείει συνήθως για να μάς έξασπατά εύκολότερα, χωρίς να τό καταλαβαίνουμε.

— Η καλλονή του άνδρός εννε τό πνεύμα του. Το πνεύμα της γυναίκος εννε ή καλλονή της.

— Ειν' εύκολότερο ναύα κολός για όλο τον κόσμο παρὰ για έναν μονάχα.